

G CONSELLERIA
O EDUCACIÓ
I I UNIVERSITAT
B DIRECCIÓ GENERAL
/ PERSONAL DOCENT

Oposicions 2019

Cos: Professors d'Ensenyament Secundari

Especialitat: Filosofia

Tribunal núm.: 1 i 2 Mallorca

Tribunal núm.: 1 Menorca, Eivissa i Formentera

PART B DE LA PRIMERA PROVA: PROVA PRÀCTICA

OPCIÓ A

1. Comenti el següent text filosòfic:

«La pluralitat humana, la condició bàsica tant de l'acció com de la parla, té el caràcter doble de la igualtat i la diversitat. Si els homes no fossin iguals, mai no es podrien comprendre els uns als altres i aquells que vénen abans no podrien planificar el futur i preveure les necessitats d'aquells que vindran després. Si els homes no fossin diversos, cada ésser humà distingit de qualsevol altre que és, era o serà, no necessitarien ni la parla ni l'acció per fer-se entendre. Els signes i els sons serien suficients per comunicar les seves necessitats idèntiques i immediates.

La diversitat humana no és el mateix que l'alteritat; la curiosa qualitat de l'*alteritas* posseïda per totes les coses que són i consegüentment, en filosofia medieval, una de les quatre característiques universals bàsiques de l'Ésser, transcendent totes les qualitats particulars. L'alteritat, això és cert, és un aspecte important de la pluralitat; és la raó per la qual totes les nostres definicions són distincions i per la qual som incapaços de referir-nos a res sense relacionar-ho amb qualsevol altra cosa. L'alteritat, en la seva forma més abstracta només es troba en la mera multiplicació dels objectes inorgànics, mentre que tota la vida orgànica mostra ja variacions i distincions, fins i tot entre espècimens de la mateixa espècie. Però sols l'home pot expressar aquesta diversitat i distingir-se, i només ell pot comunicar-se a si mateix i no simplement quelcom -gana o set, afecte, hostilitat o por. En l'home, l'alteritat, que comparteix amb totes les coses que existeixen, i la diversitat, que comparteix amb totes les coses que estan vives, esdevé unitat, i la pluralitat humana és la pluralitat paradoxal dels éssers únics.

La parla i l'acció revelen aquesta diversitat única. A través d'aquestes, els homes es diferencien en lloc de simplement distingir-se; són els modes en els quals els éssers humans s'apareixen els uns als altres, no pas com a objectes físics, sinó *qua* homes. Aquesta aparença, diferent de la mera existència corporal, resideix en la iniciativa, però és una iniciativa de la qual cap ésser humà es pot abstenir i continuar essent humà. Això no és així en cap altra activitat de la *vita activa*. Els homes poden viure molt bé sense treballar, poden forçar altres homes a fer que treballin per a ells, poden perfectament decidir gaudir del món de les coses sense afegir-hi cap objecte útil; la vida d'un explotador, d'un esclavista i d'un paràsit poden ser injustes, però són certament humanes. Una vida sense parla ni acció, per altra banda -i aquesta és l'única forma de vida que sincerament ha renunciat a tota aparença i vanitat en el sentit bíblic de la paraula -està literalment morta en el món; ha deixat de ser una vida humana perquè ja no viu entre els homes.»

Hannah Arendt, *La condició humana*. (V. L'acció (fragment)). Editorial Empúries. Biblioteca Universal 231. Barcelona 2009. Traducció d'Oriol Farrés.

Oposicions 2019
Cos: Professors d'Ensenyament Secundari
Especialitat: Filosofia
Tribunal núm.: 1 i 2 Mallorca
Tribunal núm.: 1 Menorca, Eivissa i Formentera

OPCIÓ A

2. Comenti i analitzi els fonaments ètics implicats en la discussió sobre la gestació subrogada.

3. Comenti i analitzi les diferents teories sobre la veritat i proposi una activitat didàctica per treballar aquesta qüestió amb els alumnes de la matèria de Filosofia de 1r batxillerat.

PART B DE LA PRIMERA PROVA: PROVA PRÀCTICA

OPCIÓ B

1. Comenti el següent text filosòfic:

«L'Estat mínim és l'Estat més extens que es pugui justificar. Qualsevol Estat més extens viola els drets de les persones. Malgrat això, molts autors han plantejat raons que intenten justificar un Estat més extens. És impossible, dins dels límits d'aquest llibre, examinar totes les raons que s'han presentat. Per això, em limitaré a les que són generalment reconegudes com les de més pes i més influents, amb l'objecte de veure, precisament, en què fallen. En aquest capítol considerem la pretensió que justifica un Estat més extens perquè és necessari (o el millor instrument) per aconseguir la justícia distributiva; en el següent capítol considerarem altres diverses pretensions.

El terme "justícia distributiva" no és un terme neutre. En escoltar el terme "distribució", la majoria de les persones suposa que alguna cosa o mecanisme usa algun principi o criteri per fer la distribució de coses. Algun error pogué haver-se produït en aquest procés de distribució de les porcions. De manera que, almenys, és una pregunta oberta saber si la redistribució ha d'ocórrer; si hem de fer novament allò que ja es va fer una vegada, encara que no del tot bé. Tot i que nosaltres no estam en la posició dels nins als quals els ha donat trossos d'un pastís algú que fa ajustaments en l'últim minut per rectificar un repartiment poc curós. No hi ha distribució central, cap persona o grup facultat per controlar tots els recursos, que decideixi conjuntament com han de repartir-se. Allò que cada persona obté, ho obté d'altres que li donen a canvi d'alguna cosa, o com obsequi. En una societat lliure, diverses persones controlen recursos diferents, i noves pertinences sorgeixen de les accions i intercanvis voluntaris de les persones. No hi ha més porcions per distribuir que parelles en una societat en la qual les persones trien amb qui contraure matrimoni. El resultat total és el producte de moltes decisions individuals que els diversos individus tenen el dret de fer. Alguns usos del terme "distribució", és ben cert, no impliquen una distribució prèvia, que sembli adient segons algun criteri (per exemple, "probabilitat de distribució"); malgrat això, i malgrat el títol d'aquest capítol, seria millor emprar una terminologia clarament neutra. Parlarem de les pertinences (possessions) de les persones; un principi de justícia de les pertinences descriu (part de) allò que la justícia ens diu sobre les pertinences. Primer assenyalaré la que considero postura correcta sobre les pertinences, i després retornaré a l'anàlisi de postures alternatives».

Robert Nozick, *Anarquia, Estat i Utopia*, 1974 (VII. La justícia distributiva (fragment)).

Oposicions 2019
Cos: Professors d'Ensenyament Secundari
Especialitat: Filosofia
Tribunal núm.: 1 i 2 Mallorca
Tribunal núm.: 1 Menorca, Eivissa i Formentera

OPCIÓ B

2. Comenti i analitzi des de diferents perspectives ètiques la qüestió següent:

"Els Vehicles Autònoms (VA) podrien reduir els accidents de trànsit, però també hauran de triar entre dos mals, com decidir entre atropellar els vianants per salvar els passatgers o sacrificar els passatgers per salvar els vianants. Definir els algorismes que ajudaran els VA a prendre aquestes decisions morals és un repte formidable. Sis estudis realitzats a través de la plataforma Amazon Mechanical Turk varen posar al descobert que, en ser qüestionats, els seus participants donaven la seva aprovació als VA "utilitaristes" (és a dir, als VA que sacrificaven els seus passatgers per un bé major) i que preferien que la gent compràs aquest tipus de VA, però, quan es tractava del cotxe en què ells mateixos havien de viatjar, preferien un VA que protegís els seus passatgers a tota costa."

Jean-François Bonnefon, Azim Shariff, Iyad Rahwan. *The social dilemma of autonomous vehicles*. Article publicat a *Science* 24 Jun 2016. Vol. 352, Issue 6293, pp. 1573-1576. DOI: 10.1126/science.aaf2654

3. Comenti i analitzi els problemes epistemològics que plantegen les pseudociències i proposi una activitat didàctica per treballar aquesta qüestió amb els alumnes a la matèria de filosofia de 4t d'ESO.